

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **I. L.**, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2012, čj. CPR-5575-2/ČJ-2012-9CPR-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2012, čj. 58 A 42/2012 - 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie Hradec Králové, jako správní orgán příslušný podle ust. § 164 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci rozhodnutím ze dne 18. 4. 2012, čj. KRPH-38376/ČJ-2012-050026-SV, správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce jednoho roku (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“).

[2] Žalovaný – Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie – zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí o vyhoštění rozhodnutím ze dne 9. 7. 2012, čj. CPR-5575-2/ČJ-2012-9CPR-V238 (dále též „napadené rozhodnutí“).

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 26. 9. 2012, čj. 58 A 42/2012.

[4] Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného a námitky žalobce posoudil jako nedůvodné. Uvedl, že žalovaný postupoval procesně správně a dbal na zachování všech žalobcových práv. Krajský soud shodně se správním orgánem dospěl k závěru, že žalobce se dopustil nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), když vykonával práci v rozporu s povolením k zaměstnání vydaným pro místo výkonu práce Olomouc. Žalobce vykonával práci v Hradci Králové, tedy v jiném místě, než na které se vztahovalo povolení k zaměstnání. Vykonával tudíž zaměstnání bez povolení k zaměstnání. Tato skutečnost byla důvodem pro vydání rozhodnutí o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou uvedenou stěžovatelem v žalobě ze dne 3. 8. 2012.

[6] Podstata žalobní námitky spočívala v tom, že v případě stěžovatele nebyl naplněn důvod pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel nebyl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, pouze vykonával práci v rozporu s vydaným povolením.

[7] Stěžovatel poukazoval na rozdílnost terminologie „práce v rozporu s povolením k zaměstnání“ a „práce bez povolení k zaměstnání“ a jejich dopad na možnost uložení správního vyhoštění, které je podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců možno vydat pouze v případě výkonu práce bez povolení k zaměstnání. Krajský soud se touto námitkou vůbec nezabýval. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 15. 10. 2009, sp. zn. I. ÚS 218/09, podle kterého *„nevypořádá-li se odvolací soud s námitkami stěžovatele obsaženými v jeho odvolání, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a v konečném důsledku v rozporu s právem na spravedlivý proces.“* Z rozsudku krajského soudu není zřejmé, jak se vypořádal se shora uvedenou žalobní námitkou, a rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

IV.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

[10] Krajský soud se podle názoru stěžovatele nevypořádal s námitkou, že je třeba rozlišovat mezi výkonem práce bez povolení k zaměstnání a výkonem práce v rozporu s tímto povolením.

[11] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 – 245, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

[12] V šetřeném případě však námitka nepřezkoumatelnosti neobstojí. Odůvodnění rozsudku krajského soudu lze sice označit za velmi stručné, soud se však s námitkou stěžovatele vypořádal přezkoumatelným způsobem v nezbytném rozsahu a z odůvodnění je patrné, jakými úvahami se přitom řídil.

[13] Krajský soud dovodil, že výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání, tj. v šetřeném případě výkon práce mimo povolené místo výkonu práce, je nutno posoudit jako výkon práce bez povolení k zaměstnání, který je způsobitelným důvodem pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Tento právní závěr, ač stručný, je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[14] Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyslovil, že výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiného úřadu práce, než který povolení k zaměstnání vydal, se považuje za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání (viz rozsudek ze dne 3. 9. 2008, čj. 1 As 28/2008 - 76, dále také rozsudky ze dne 8. 6. 2007, č. j. 7 As 28/2006 - 51 a č. j. 7 As 46/2006 - 56, a rozsudek ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 As 54/2006 - 66).

[15] Je nezbytné si uvědomit, že úřad práce při vydávání povolení k zaměstnání posuzuje podmínky na lokálním trhu práce, který odpovídá územnímu obvodu jeho působnosti. Cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit, aby byli na českém území zaměstnáváni cizinci teprve tehdy, není-li dostatek uchazečů o zaměstnání z řad občanů ČR. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn, což by mohlo vést až k destabilizaci trhu práce. Tomu odpovídá také § 145 zákona o zaměstnanosti, podle kterého Úřad práce vydává pro více míst výkonu práce

samostatné povolení k zaměstnání, a to až po vyjádření krajské pobočky Úřadu práce, v jejímž územním obvodu má být zaměstnání vykonáváno.

[16] Vzhledem k výše uvedenému zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou.

[17] Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení [§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.]. Žalovanému nevznikly náklady řízení. Proto soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. srpna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu